

81
1974 JAN 13
Magyar Nemzet

14

244

Tisztelt Sz

Zsolt Béla „ismeretlen” verse – nem ismeretlen

Ismeretlen Zsolt Béla-versest vél felfedezni dr. Csillag István kandidátus abban a levélében, amelyet január 8-án közölt a *Magyar Nemzet*. Sorai szerint a vers 1941-ben került „egyelőre még nem tudjuk, hogyan” Dél-Amerikába és ott egy magyar nyelvű újság közölte azt. Ezt a lapot a levélíró találta meg a Széchényi Könyvtár hírlaptárában.

A költemény valóban megrázó, de nem ismeretlen és sokkal előbb született, mint

ahogy azt az óceánon túli újság közölte. Megjelent az *Zsolt Béla 1929-ben kiadott kötetében*. Valószínűnek tartom, hogy már az előtt is napvilágot láthatott valamelyik újságunk hasábjain.

Néhány, a most közölthöz hasonló megrázó verset is közöl ez a gyűjtemény. És miután úgy látszik, hogy ezek lassanként feledésbe merülnek, idézek a kötetből még néhány sort, hangulatban a „Takarodó”-hoz hasonló:

Megvénülünk bizony, a jóktól elszokunk,
Fogunk kihull és nagyra nő a homlokunk...
...Az égre, hegyre nézni egyre nehezebb
És egyre közelebb a sáros kövezet...
...Apánk, anyánk a föld alatt s a gyermekünk
A forгатag sodrában régen messze tűnt.
És egyre melább emlékek derengenek,
Megvénülünk és meghalunk majd, emberek,
Mindenki meghal, bármit alkot, tervel is
És meghal egyszer az utolsó ember is.
És akkor itt a földön semmi sem marad,
A Himalája elfér sírhalmunk alatt.
Napok, holdak és csillagok lehullanak,
Az égbolt elfér lecsukott pillánk alatt.
És akkor Isten sírva áll a sír előtt,
Mert nem lesz többé, aki tudván higgye őt.

Ismétlem, ezt a verset sem azért idézem, mert ismeretlen, hanem azért, mert lassanként kezdünk elfeledkezni sok mindenről, ami a második világháború előtt történt — és megjelent.

Hogy pedig én miért emlé-

kezem ilyen jól Zsolt Bélának szóban levő kötetére? Mert ez volt egyike első könyvkritikáimnak. Megjelent a *Literatura* 1929-es évfolyamának júniusi számában, a 212-es és 213-as oldalon.

Kemény István